

חוק לתיקון פקודת העיריות (מס' 2), תשט"ו — 1955 *

תיקון סעיף 61

1. בסעיף 61 לפקודת העיריות, 1934¹ (להלן — הפקודה), בסעיף קטן (1), אחרי הפסקה (ב) ולפני הסיפה המתחילה במלים „רשאי הנציב העליון“, תבוא פסקה זו:
 „(ג) נבדקה על ידי ועדת חקירה, שמינה שר הפנים בהתייעצות עם שר המשפטים ושלא היו בה לא חבר המועצה ולא רוב חברים שהם עובדי המדינה, ואותה ועדה מצאה שאין המועצה עשויה למלא תפקידיה כראוי, והמליצה לפני שר הפנים על פיזור המועצה.“

2. אחרי סעיף 86 לפקודה יוסף סעיף זה:

הוספת סעיף 86א

86א. (א) בסעיף זה, „עבודת חוץ“ — כל עסק או עבודה מחוץ לשירות העיריה, למעט —

„איסור עבודות חוץ“

- (1) עבודה ציבורית שלא על מנת לקבל פרס;
- (2) עבודה מדעית, אמנותית או ספרותית ללא התקשרות קבועה;
- (3) השקעת הון וקבלת רווחים ממנה שאין אתן עבודה או עיסוק.

(ב) עובד העיריה המשמש בקביעות במשרה מלאה (בסעיף זה — עובד עיריה) לא יעסוק ולא ישתתף בעקיפין או במישרין בעבודת חוץ; אולם רשאי ראש עיריה, באישור המועצה, להתיר לעובד עיריה לעסוק בעבודת חוץ שלא על מנת לקבל פרס, ומועצת עיריה רשאית, במקרים מיוחדים, להתיר לעובד עיריה לעסוק בעבודת חוץ גם על מנת לקבל פרס, אלא שבנוגע לפקידי העיריה שנתמנו לפי סעיף 85 תהא החלטתה טעונה אישור שר הפנים.

(ג) אין מועצה רשאית להתיר לעובד עיריה לעסוק בעבודת חוץ על מנת לקבל פרס לפי סעיף זה, אלא אם —

- (1) היא לטובת הכלל;
- (2) אינה עשויה לפגוע לרעה בתפקידיו של עובד העיריה;
- (3) אין בה משום התחרות בלתי הוגנת עם מי שאינו עובד עיריה;
- (4) אין בה כדי ליצור התקשרות בין העובד לבין אדם, תאגיד, או מוסד, העומדים במגע כספי, מסחרי או עניני עם העיריה;
- (5) העובד הצהיר על הפרס שיקבל בעדה.

(ד) על אף האמור בסעיף זה, רשאי עובד עיריה, באישור ראש העיריה, לעסוק בעבודה מדעית, אמנותית או ספרותית מחוץ לשירות העיריה, גם אם העבודה היא בהתקשרות קבועה.

¹ נתקבל בכנסת ביום ז' בתמוז תשט"ו (27 ביוני 1955); הצעת החוק ודברי הכבר נתפרסמו בה"ח 195, תשי"ד, עמ' 96.
² ע"ד 1931, תוס' 1 מס' 414, עמ' 1.

(ה) עובד עירייה, העובד בעבודת חוץ על מנת לקבל פרס בניגוד להוראות סעיף זה, דינו — קנס פי שלושה משווי הפרס שניתן בעד אותה עבודה.

(ו) הוראות סעיף זה אינן גורעות מהוראות סעיף 91.

מ ש ה ש פ י ר א
שר הפנים

מ ש ה ש ר ת
ראש הממשלה

י צ ח ק ב ן - צ ב י
נשיא המדינה

מספר 43

הגדרות

חוק לטיפול בחולי נפש, תשט"ו—1955 *

1. בחוק זה —

„בית חולים“ — כמשמעותו בפקודת בריאות העם, 1940¹ ;

„חולה“ — הסובל ממחלת נפש ;

„מנהל“ — מנהל רפואי של בית חולים ;

„פסיכיאטר מחוזי“ — רופא שנתמנה על ידי שר הבריאות להיות פסיכיאטר מחוזי לענין חוק זה, וכולל סגן פסיכיאטר שנתמנה כאמור ;

„קרוב“ — בן-זוג, אב, אם, בן, בת, את, אחות, סב, סבה, מאמץ, מאומץ.

אשפוז חולה על-
פי תעודת רופא

2. (א) לא יתקבל חולה לבית חולים אלא על פי תעודת רופא ; והוא, כשאין בחוק זה הוראה אחרת.

(ב) תקפה של תעודת הרופא הוא חמישה עשר יום מהיום שבו ניתנה.

אשפוז
על ידי מנהל

3. מנהל, או רופא אחר שהוסמך לכך על ידי, רשאי לקבל חולה לבית החולים ללא תעודת רופא, אם בדק את החולה ומצא שקבלתו לבית החולים אינה סובלת דיחוי, או אם ביקש החולה להתקבל לבית החולים מרצונו החפשי.

התנגדות
לקבלת חולה

4. התנגד אדם לקבלת חולה לבית חולים, אין לקבלו אלא באישור פסיכיאטר מחוזי.

חולה מסוכן
לעצמו
או לציבור

5. נוכח פסיכיאטר מחוזי כי חולה עלול לסכן את עצמו או את הזולת, חייב הוא להורות, בכתב, שהחולה יאושפז בבית חולים.

אשפוז חולה
על פי צו
בית משפט

6. (א) הועמד נאשם לדין פלילי, ובית המשפט סבור, אם על פי ראיות שהובאו לפניו מטעם אחד מבעלי הדין ואם על פי ראיות שהובאו לפניו ביזמתו שלו, כי הנאשם אינו מסוגל לעמוד בדין מחמת היותו חולה, רשאי בית המשפט לצוות שהנאשם יאושפז בבית חולים.

(ב) הועמד נאשם לדין פלילי, ובית המשפט מצא כי הנאשם עשה את מעשה העבירה שהואשם בו, אבל החליט, אם על פי ראיות שהובאו לפניו מטעם אחד מבעלי הדין ואם על פי ראיות שהובאו לפניו ביזמתו שלו, שמחמת היות הנאשם חולה בשעת מעשה אין הוא בר-עונשין, ועדיין הוא חולה, יצווה בית המשפט שהנאשם יאושפז בבית חולים.

* נתקבל בכנסת ביום ז' בתמוז תשט"ו (27 ביוני 1955) ; הצעת החוק ודבריו הסבר נתפרסמו

בה"ח 2:30, תשט"ו, עמ' 90.

¹ ע"ר 1940, תוס' 1 מס' 1065, עמ' 191.